

по единъ умѣренъ начинъ, но приложи: “Твоео писмо е недостойно за единъ Султанъ, то е безсумнивно дѣло на нѣкого отъ писаритѣ ти опоевъ съ афіонъ.”

Разяренный Султанъ трѣгнѣ на бой, но гладьтъ заплаши войскитѣ му, и тѣ зароптахъ; Еничеритѣ занескахъ да са вържатъ въ Цариградъ. Туй разслабванье трая малко врѣме; и нѣколко побудителны думы отъ началника имъ ги накарахъ да са покорѣжтъ. Страшенъ бой са захванъ въ долината Чалджранъ (1514—920) и Османцитѣ останяхъ побѣдители; Тебризъ отвори портитѣ си на Султана, който завладѣ безбройнитѣ му съкровища.

Походътъ не можѣ да са свърши поради лишение на храна. Неприятелскы-тѣ дѣйствія захваняхъ пакъ прѣвъ пролѣтѣта и са свършихъ съ прѣвземаньето на твърдѣля Кумашъ и на княжеството Салкуди (1514). Идрисъ, знаменитъ историкъ, показа значителна дѣятелность въ този походъ. Покоряваньето на Діярбекиръ, прѣвземаньето на Мардинъ, Офа, Рока и на Мусуль, удостоихъ Идриса за чествата да образува тѣзъ областъ, която работа той испълни съ свършенна справедливость.

Тѣзъ война еще не бѣше свършена и Селимъ замисли за друга по-важна. Отъ много врѣме Султанитѣ гледахъ съ ревниво око на Египетъ. Владѣтелитѣ му са противяхъ на властѣта имъ. Тѣ имахъ даже нѣкаквж си върховна власть надъ всячки иелямскы князове: държахъ въ столицата си послѣднитѣ халифы.

Отскоро Хансу-Гаври (Консу-Шавръ) каирскы султанъ ся готвяше да помага на Перситѣ. Ужъ съ тѣзъ причина Селимъ нападнѣ Сирия. Двѣтѣ войскы турека и египетска са срѣшнѣха при Алебъ и са сбиха въ полената на *Дабикъ*, дѣто споредъ Мюслиманитѣ са намѣрва гробницата на царь Давида. Раздѣленитѣ Мамелюцы быдохъ разбиты и Селимъ, като освои шатрата на Консу, намѣри тамъ сто кантаря злато и двѣстѣ сребро. Хансу падна отъ коня си и умрѣ. Тогазъ Мека, Медина и всячка Сирия падяхъ въ рѣцѣтѣ на побѣдителя.